

ÃËÄÂÀ ÌÚÐÄÀ

От гората излязоха двама... Кой знае защо, се сети точно за тази фраза, дочута преди време, много отдавна. Всъщност, за да излезе човек от тази гора, ще му потрябва повече от един ден и повече от един чифт обувки. На стотици, ако не и на хиляди, километри се простираше единствено тайгата.

А сега тези двама се появиха на стръмния, почти отвесен бряг на река Тугара – един от многобройните притоци на пълноводната и плавателна река Красная, която разсичаше района на две и се вливаше в Северния ледовит океан...

Мъжът, който вървеше по брега – млад, висок, с ловна карабина на рамо, се спря... Внимателно огледа двамата мъже – тук, в сърцето на сибирската тайга, всеки познава всекиго ако не по име, то поне по физиономия – със сигурност.

А тези двамата не ги беше виждал. И видът им беше твърде подозрителен – вехти, на места протрити ватенки, небръснати лица. Дори не лица, а мутри. Излъчваха някаква скрита агресия.

Мъжът плъзна ръка по автоматичната си ловна карабина „Сайга“ – доста скъпа играчка дори за тукашните места, напомняща отдалеч АКМС*, – смъкна я от рамото си към лакътя на дясната си ръка. Съвсем небрежно...

А междуременно двамата мъже приближаваха, без да бързат, към него. Отпред вървеше висок, кльощав, гъвкав мъж на възраст малко над трийсетте – заради брадата не

---

*Ïäâðíççðäí äâðííàð „Êäëâðíççíä“ – áâë. íðäâ.

можеше да се определи по-точно. От гъстите ѝ валма като клюн на хищна птица стърчеше малко закривен нос.

Освен това на ловеца му направи впечатление и походката му – леки, почти безтегловни движения, типични за танцьорите... В тайгата не се ходи така...

Вторият тип, който вървеше подире му като биче на въже, безспорно го превъзхождаше по всички показатели – и по ръст, и по тегло... И телосложението му беше ако не атлетично, то поне изключително мощно – ходещо въплъщение на грубата физическа сила. За разлика от спътника си той се движеше тежко, поклащайки се, като полполяваше широките си рамена и загребваше пръстта с изтърканите си ботуши.

Виж, неговата възраст пък съвсем не можеше да се определи – чупен нос, белег на бузата, още един, по-малък – на челото, над веждите... Можеше да е и на четирийсет, и на двайсет и пет... От външната страна на широката му като лопата китка на дясната ръка се мъдреше някаква татуировка, която отдалеч приличаше на тъмносиньо петно.

Докато тази странна двойка се приближаваше към него, ловецът успя да разгледа и очите им... И онова, което видя в тях, показваше ясно кой от двамата е водещият в този тандем. Ако това, разбира се, беше тандем...

Докато очите на вървящия отпред „танцьор“ бяха живи и подвижни и в тях проблясваше мисъл и някаква презрителна насмешка, безадресна, насочена към всичко, което го заобикаля, то очите на втория бяха мътни и лишени от разум. Не, той естествено не беше пълен идиот или кретен! Но по всичко личеше, че не блести с интелект...

Ловецът си играеше с предпазната скоба на карабината си, когато двамата мъже се приближиха достатъчно, за да подхванат разговор. Спряха, без да се опитват да намалят дистанцията. Демонстративно държаха ръцете си извън джобовете. Това е тайга... И всеки подозрителен непознат можеше почти на шега да си изпроси куршума, ако направи нещо не така...

– Ей, братле! – започна онзи, който вървеше по-напред. – Да знаеш случайно как да стигнем до селището? Че нещо се объркахме с авера...

– Че как да не знам? – отвърна ловецът. – Надолу по течението, а след десетина километра – надясно... Ако не се объркате пак, до вечерта ще сте там.

– Ха така, втасахме го!... – високият си свали каскета и се почеса по тила. – Щом ще сме там чак вечерта, кога ще се доберем до находището, а?

– Кое находище? – в тази ситуация въпросът на ловеца се подразбираше от само себе си. В района се добиваше много злато – беше богат на този метал. И разработваните находища, по-рано държавни, а днес приватизирани от разни предприемачи, бяха няколко.

– Да бе, мамка му, „Патриотичното“! – отвърна „танцьорът“ и съкрушено махна с ръка. – Ей, Мишаня!

Той кимна с глава към тежко пристъпващия зад гърба му мълчалив спътник.

– ... Получи телеграма! Щерка му се разболяла! Кажете, Мишаня!...

Мишаня неумело изобрази скръбна загриженост.

– Тръгнахме за Краснокаменск, да позвъним, да разберем какво-що... И се загубихме.

„Танцьорът“ разпери ръце.

По принцип тази история явно бе съшита с бели конци.

„Златарите“ пускаха крайно неохотно бачкаторите си от работното им място. По-скоро някой инженер или началник би дал личния си мобилен телефон за едно обаждане, отколкото да пусне загрижения баща да телефонира, при това до селище, отдалечено на сто и петдесет километра в тайгата.

Но пък тези двамата изобщо не бяха длъжни да кажат на ловеца истината. В края на краищата си беше лично тяхна работа защо се мотаеха из тайгата. През последните дни нямаше бягства от по-близките лагери. Нямаше и нападения над спестовни каси или конвои, превозващи скъпоценния метал. За всички подобни случаи местните хора, повечето от които се развличаха с лов и често ходеха в тайгата, бяха известявани моментално.

– Ако искате, мога да ви закарам... – предложи ловецът. Всъщност той не изпитваше и грам симпатия към пришълци-

те. По-скоро обратното. Но и не можеше да зареже просто така двама души в тайгата... Някак не беше човешко. Още повече че „златарите“ предпочитаха да набират хора не от местните жители, още при комунистите разглезени от големите „северни“ пари и многобройните надбавки, а от сезонните работници, пристигащи от многобройните „независими“, но бедни страни от ОНД.

– С какво?! – учуди се „танцьорът“.

– Имам мотоциклет. Не е далеч. Всъщност е съвсем наблизо. В най-близката горичка, скрит в гъсталака на младите елхи. Само на стотина метра отук.

– Ей, братле, направо ни спасяваш! – „танцьорът“ сложи дясната си ръка на гърдите си. – До гроб ще сме ти благодарни! Ако трябва, ще си платим!

– Не ща пари... – промърмори ловецът. Вече се беше успокоил – въпреки странния си вид двамата мъже не проявяваха никаква враждебност. – Изчакайте ме тук, ей сега се връщам.

Преметнал карабината през рамо, той се запъти към елшака.

„Танцьорът“ се обърна към спътника си:

– Разбра ли как се действа? Сега сам ще свърши всичко. И за нас по-малко проблеми...

Онзи отново не каза нищо. Само пхна дясната си ръка в джоба.

– Виж, това не! – спря го с ръка „танцьорът“. – От какъв зор? Кръвта ще е прекалено много! Нали ясно ни казаха да е нещастен случай. Ти само му дръж ръцете... Аз ще се оправя.

В това време иззад елхичките с гръм и трясък изскочи черен мотоциклет „Урал“ с кош. Ловецът го караше уверено, чувстваше се, че има опит.

Като зави рязко до двамата пътешественици, ловецът извиси глас, за да надвика двигателя:

– Качвайте се!

Мишания се настани, без да бърза, зад шофьора, докато „танцьорът“ тръгна към коша. А след това започна нещо невъобразимо...